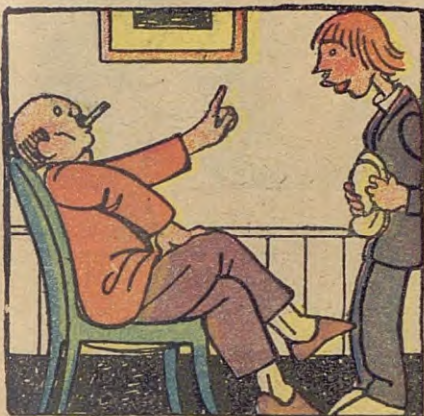


VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

AL PEU DE LA LLETRA

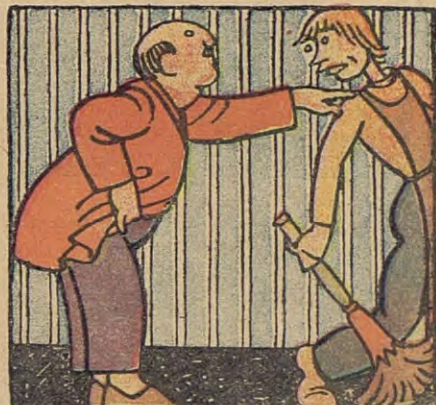
per APA



— Ja em ve costa amunt de pendre't per criat, no havent servit mai. Però, en fi, si t'afanyes en treballar força i en complir fidelment el que et mani, molt serà que no puguis fer molt de temps a casa.



I el senyor Rupert li entrega les eines del treball i li fa les recomenacions oportunes: — Mira de tenir-ho tot ben net, fixa't en ço que facis, no xafardegis amb el porter, no t'adormis, vigila el pis... etc., etc.



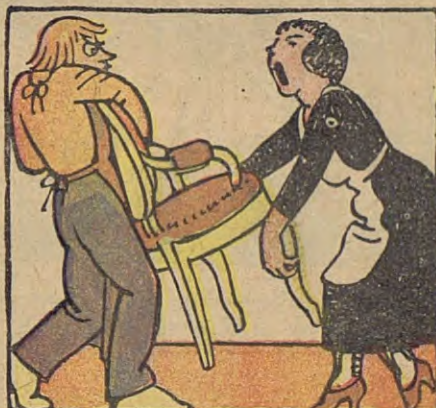
A mitja tarda, el senyor Rupert recorda que en el teatre preferit hom celebra un gran festival aquella mateixa vetlla. — Té — diu a en Berenguera: — aquí tens dos *duos*: ves tot seguit al Principal i porta'm una butaca.



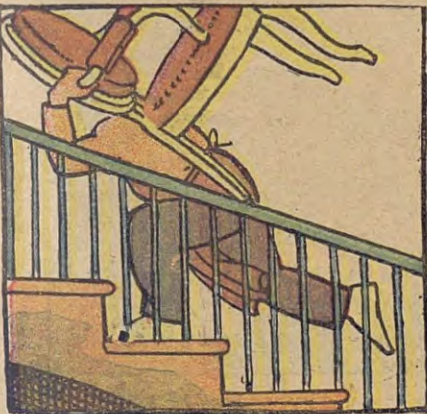
El criat vol demostrar que no han sigut debades les advertències de l'amo. Ell sap que té d'acomplir fidelment les seves paraules i abans es deixaria matar que deixar de fer allò que se li ha manat.



— Deu-vos-guard. Diu el senyor del tercer primera que em teniu de donar una butaca. — La minyona somriu, un bon xic burleta: — Us deveu equivocar de pis, bon home. — No és el principal, aquí? Doncs, vingal!



Que si... que no: En Berenguera no s'hi pensa gens ni mica. — Ja que no me la volem donar de bon grat, me la pendré a la força! — I ho fa tal com dit. Amb el corresponent estupor de la serventa, el criat agafa la butaca.



I se la en pu'a escales amunt, murmurant tot satisfet. — Estic segur que l'amo estarà content, car faig al peu de la lletra allò que m'ha manat.



— Senyoret: aquí té la butaca. — Tot seguit penetren al pis, la criada del principal i un agent de l'autoritat. — Guàrdia — exclama la minyona — aquí té el lladregot. — Se doncs a la prevenció!... I aquest senyor també, per encobridor!

Pallasades

per MIRET



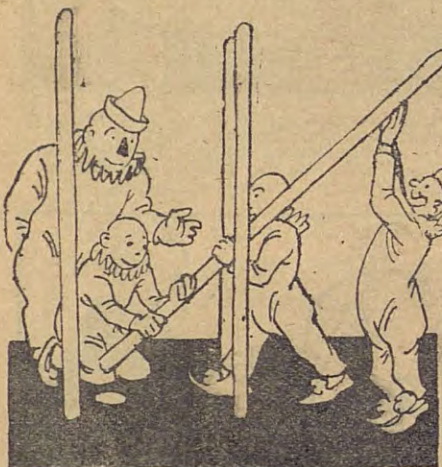
— I ara! Què són aquests tràfecs?
— preguntà molt sorprès l'Antonet als
seus petits amics. Però aquests no es-
taven per explicacions.



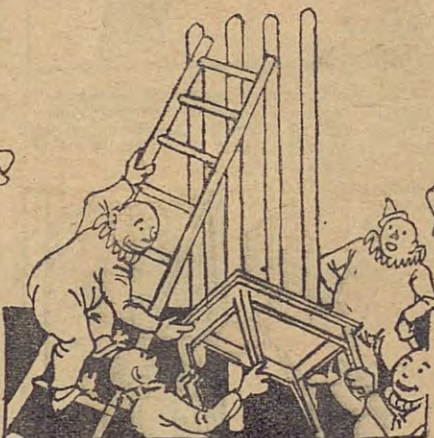
— Francament; no ho entenc. Ara
claven dos bastons a terra. Em podreu
dir perquè rediable serviràn aquests
dos parpals?... Eh?...



— Encara un altre? De debò, de de-
bò us dic que com més va, menys ho
comprenc. Tantmateix sou molt en-
ginyosos, minyons!



— Que, potser, aneu a fer un altre
metropolità?... Un altre pal encara? Ja
van quatre! Veiam, veiam què en sor-
tirà?



— Ai, la mare! En bona refè, que ja
em començo d'encaparrar. Té... ara
una taula. La cosa s'embolica.



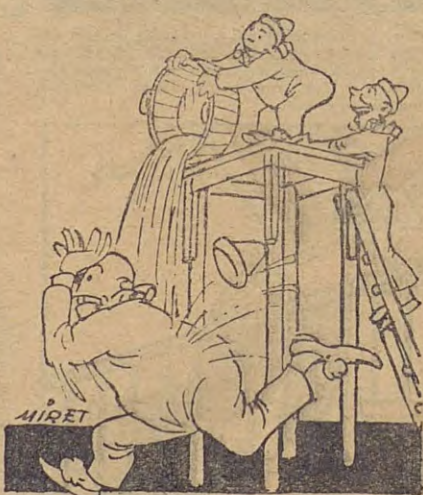
— Forçosament, en deuen dur al-
guna de cap. Ja en faràn alguna de
crespa, ja! Però segueixo sense enten-
dre-hi pallofa.



— Ara una cubeta! O sóc molt ton-
to o és que realment, ningú no podria
arribar a comprendre el motiu d'aquest
enrenou.



— Es per tornar-se ximple!! Ara
posen aigua a la cubeta. Digueu-me
minyons, què és tot aquest desori. No
entenc perquè...

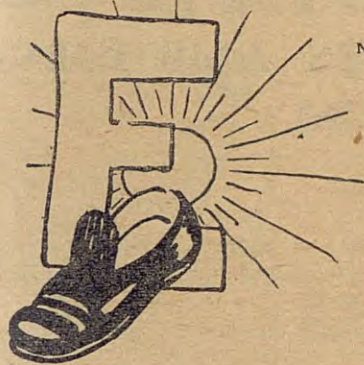


Amb un impuls la cubeta es gira i l'An-
tonet rep un bany de desagradable im-
pressió. I una veu pregunta: — Ho en-
tens, ara??

ELS PERILLS DE NOVA-YORK

Dibuixos d'En CORMET

per En P. P. UBACH



N el pis 44.^a, 81.^a porta de l'Immobile 2364 de l'Amplee Street de Nova-York, vivia un fabricant de calçat de goma.

Aquest fabricant si bé no s'havia fet encara milionari com la majoria dels seus compatriotes, anava fent la viu-viu. Tenia en el pis tot el que per la seva indústria calia: taller, magatzem i a més estada, molt reduïda, car vivia tot, sol.

El bon home hauria mantingut tota la vida

les seves esperances de devenir ric i poguer-se traslladar a un entressol de propietat, si un seguit de revessos de fortuna no haguessin variat el curs dels esdeveniments.

L'època dels malastres s'inicià amb uns sols esplendorosos: les comandes escassejaren i el sabater veié com les sabates de goma s'anaven enrestellant en l'habitació-magatzem. Cada matí, en llevar-se, corria la finestra amb la mateixa esperança de contemplar un xim-xim benefactor, i cada matí tornava a entrar el nas dintre el pis que feia 44 (començant per baix) 18.^a porta de la casa número 2364 del característic carrer Amplee, amb la decepció d'un sol rutinant que l'havia enlluernat per més mofa de la seva desgràcia.

Un dia, però, les coses no succeïren pas així mateix: El pobre sabater fou despertat abans d'hora per una fressa que pujava del carrer. Decididament alguna en passava aquell matí a Amplee Street! A mig vestir sortí el cap a la finestra, però reculà ofegat per una fumerada que pujava, espessa i

Qui podria precisar on comença i on acaba la gestació d'una pensada? El sabater, en una part de segon, havia concebut un pla de salvació rodó, perfecte, definitiu. No era qüestió de perdre temps! Les sabates de goma, definitivament, tenien d'ésser la seva salvació. Donant per descomptat que saltar d'un 44.^a pis sense rebre una sotragada massa

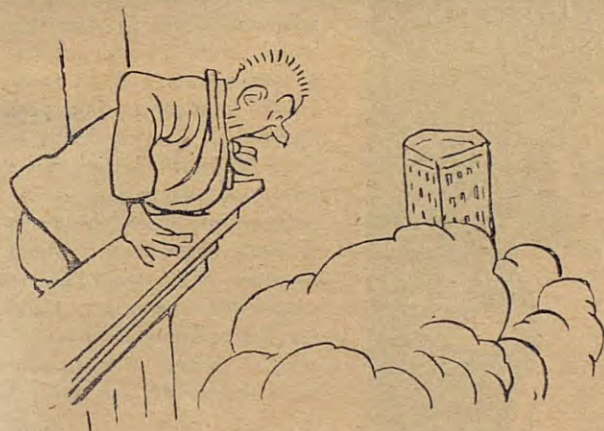
violenta en arribar a baix, era cosa impossible, els xancles serien els encarregats d'esmortir aquesta sotragada, i el nostre home començà adaladerament a calçar-se sabates unes sobre les altres. Se'n calçà tantes dotzenes com pogué, i traient les cames, extraordinàriament perllongades, i per la

finestra, es llençà al buit, procurant als presenciadors del sinistre el més inesperat dels espectacles.

Però les proporcions no coincidien, i fou tan a la quantitat de goma que el sabater s'havia posat sota els peus, que, en tocar a terra, fou llençat novament a l'espai, sobrepujant l'altura d'on havia sortit, i perduda l'embranchida tornà a caure tornant de nou a pujar, repetint-se indefinidament aquest fenomen, que era corejat per les exclamacions admiratives de la multitud de badocs.

Aquest pujar i baixar inexorable durà tanta estona, que la policia no tingué altre remei que matar el pobre sabater a trets de fusell, ja que, de continuar gaire estona més en aquest violent exercici, hauria devingut completament boig.

P. P. UBACH



negra. No hi havia dubte, això era foc. Es calava foc! S'acabà de vestir nerviosament i sortí a l'escala. Tot estava invadit pel fum. Els estadants corrien d'ací i d'allà afollats i s'atropellaven per inquirir-se en els ascensors que estaven abarroats i no funcionaven. Les formes es fonien dintre la fumera i es veïen només que siluetes anar i venir. El sabater comprengué desseguida la magnitud de la catàstrofe, i veient la inutilitat dels esforços dels veïns, es quedà en un recó aprofitant el què li quedava de vida per rumiar algun medi de més veritable eficàcia. Una d'aquelles siluetes inquietes, anà destacant-se fins devenir corpòria.

— Què passa? Què passa? — li féu (en anglès, és clar) el sabater despaientat.

— El principal número 4 està arborant! — contestà (també en anglès, naturalment) el veí tornant-se altra volta silueta i fonent-se.

El fabricant de xancles tornà a entrar a casa seva i veié que en la finestra l'espectacle havia variat. La fumera minvava i anava pujant la xardor de les flamarades. De les finestres sortien crits que es barrejaven amb els que llençava amunt la multitud que, continguda per els fornits «police-men» deixava un gran espai al voltant de l'edifici per tal de facilitar el treball dels bombers.



EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— Es que vós no sabeu que per poder desencantar el pobre infant estafet, donaria la meitat de la meua vida?

— Encara que la donessis tota, res podries tu, pobre Estel·la. Solament una princesa podria llevar-li el mal encís.

La infel·lic donzella restà tota apesurada i plena de desencant. Les darreres paraules de la seva mare havien confirmat una forta lluita en son interior; mes, vencent el seu bon cor per damunt del seu egoisme, preguntà a la Remeiera:

— Una princesa? I com?

— Això és el que més costaria va fer la velleta sense perdre el seu aplom. — De primer caldria trobar una princesa que, malgrat veure'l tan monstruós, el volgués a taula, al seu costat i el deixés menjar en son plat d'argent i beure en son vas d'or.

— Cap princesa ho voldrà això — féu l'Estel·la tota desalentada; mes, reprenent el seu interès per la sort del príncep, afegí: — I després d'això, ja es tornaria príncep altra volta el pobre infant?

— No pas encara — digué la Remeiera, com si es complagués en fer sofrir a la seva filla. — Després d'haver-lo deixat menjar en son plat i beure en el seu got — afegí — caldria que la princesa li volgués fer una abraçada i un petó.

Sols mancava això per acabar amb totes les esperances d'aquella infel·lic donzella.

— Cap princesa ho farà mai això — repetí plena de convenciment. — Es tant esgarriós el desgraciat. — Recobrant, però, el seu entusiasme, afegí: — Solament ho faria la que sapigués que l'estafet és el príncep blanc i que així es tornaria príncep com ara.

— Oh, així ja ho crec! — interrompé la Remeiera. — Però no valdria; perquè si mai se li escapés a ell de dir que és el príncep blanc, per molt que una princesa volgués fer tal com he dit, res no en treuria i es quedaria tant satisfet com abans.

Si un resté d'il·lusió quedava en l'esperit de la pobre Estel·la, aquestes darreres paraules de la seva mare acabaren d'arrabassar-li per complet. I restant tota decaiguda mormolà: — Així mai ningú podrà desencisar-lo...

— Vaja, no et quedis tan cavilosa ara; que et cal posar el dinar al foc mentre jo vaig a senyar el mal a l'àvia de càl·le-

nyataire — féu sa mare tot anant-se'n cap a la porta.

Mes, la pobre Estel·la no volia quedar així, i seguint la seva mare li preguntà encara:

— I vós, amb tot el poder que teniu, no podríeu desencisar-lo mai?

La Remeiera, dolent-se de la tragèdia que passava per la seva filla, li va agafar el cap, i acostant-se'l sobre son pit, digué tot amoxant-li els cabells:

— Pobra de mi! Jo no tinc cap poder, filleta. Jo sóc com l'arada que fa el solc sense saber quina mà la condueix. Què més voldria jo sinó donar-te'l formós com era! — I apartant-la seva filla, la deixà sola.

Estel·la restà bona estona com si no hi fos; pel seu cervell passaven en seguici interminables les idees i les visions cavalcant damunt les il·lusions que amb elles s'esfumaven. Tot d'una muntava en el seu magí una gran torre de projectes, i així que era al cim es desfeia tota. Després d'un llarg silenci i com si es deixondís d'un passat somni, sospirà fonament i digué tot alçant-se ja a posar llenya al foc:

— Ja el cor m'ho deia que aquell dolç parlar venia d'una ànima més formosa que el seu pobre cos. Ara la llenya al foc i que s'arbori. Així ha estat en mi també. D'ençà que vaig sentir la seva veu, quina encesa, Verge Santa, aquí en el meu cor!... I altre cop restà esmaperduda davant del foc que acabava de revifar.

Déu sap el temps que hi hauria estat així si en Faneló, el patge de la princesa Bellamor, no la n'hagués vingut a treure amb les seves bojarreries.

En Faneló havia sigut enviat des de palau per a cercar a la Remeiera i portar-la prop de la princesa, car d'ençà d'un quan de temps que si fa no fa s'esqueia ésser de ençà que van ocórrer tots aquells fets al palau del reialme veí, s'havia posat tota trista i no deixava mai

de sospirar, i havia perdut la gana i res la distreia, de lo que el senyor rei n'estava tot amoïnàt.

Però en Faneló, desmemoriat i distret com sempre, en arribar a la barraca de la Remeiera no sabia què hi anava a fer ni què hi anava a buscar; i li va costar Déu i ajuda recordar-se'n, i encara se'n va recordar perquè l'Estel·la, pensà





que no podia ésser per altra cosa que per a curar algun mal.

Heu's aquí que en Fanaeló, que s'havia fet dos nusos al mocador, se'ls mirava davant de la Estel'la i deia:

— Veus aquest nus, l'he fet quan m'han dit per venir aquí; que vol dir «venir». Després quan m'han dit el què havia de dir a comare Remeiera, he fet aquest altre nus, que vol dir... Què redimoni vol dir aquest! Perquè si és aquí per alguna cosa hi leu ésser; perquè jo quan veig un nus no et pensis que el faci sense solta, no. El faig per no descuidar-me de les coses. Però vés a saber ara quina cosa m'ha de recordar aquest nus!...

Estranyada l'Estel'la

de que al palau tinguessin uns recaders tant desmemoriats va dir-li:

— Ja és estrany que us enviïn a vós doncs per a recades la gent del palau.

— Oh, no és pas a mi que m'han enviat — li féu de resposta. — Ja es veu que tu ets una noia de barraca, que no saps el què passa pels palaus. Veus; quan el rei vol una cosa ho mana al seu primer ministre; el ministre ho encarrega al seu ajudant; aquest ho passa al cap del palau; el cap del palau ho diu al majordom; el majordom a l'ajuda de cambra; aquest al comprador; el comprador al recader; el recader m'ho ha manat a mí; jo ho he manat al lacai, i el lacaiet m'ha dit que no volia venir. Per això he vingut jo.

Amb tot això l'Estel'la gairebé s'havia distret de les fondes emocions que feia poc tant pregonament l'havien tota trasbalsada; però així que en Fanaeló l'hagué deixada sortint en direcció al poble per a cercar allí a la Remeiera, tornà a omplir-la tota el record del príncep encantat i la conversa que poc abans havia tingut amb la seva mare.

— Avui diria que triga — es digué, tornant al foc. — Tanta basarda com m'ha arribat a fer, i ara és com una angoixa en el cor només de pensar que podés perdre'l, com avui he somniat.

Mentre es feia aquestes reflexions el príncep passava la porta de la barraca en busca del tros de pa de cada dia; ella, en sentir-lo, girà el cap i féu un moviment per anar a rebre'l, però, com sempre que se'l mirava cara a cara, reclusa, tomba el cap de nou i l'acota sense gosar a mirar-lo; tanta era la repugnància que li feia. El príncep entrava afamat com cada dia, i com cada dia li féu la mateixa pregunta sense ni tan sols donar-li el Déu te guard, car l'infeliç era ben sabedor de la basarda que li feia:

— Me'n donaràs avui també, Estel'la, bona Estel'la?

La noia, en una lluita crudel entre l'afecte i la repugnància, li allargà el pa sense gosar a mirar-se'l i tot dient-li:

— Té, i que bon profit et faci.

— Déu t'ho pagui — respongué el monstre, tot agraït; i esforçant-se tot lo que podia per a endo'cir sa veu i fer-se humil, afegí: — Sempre me'n tindràs de por, Estel'la?

— Por? — reprengué l'Estel'la, sense gosar a moure's ni tan sols girar el cap. — No me'n fas pas de por.

— Doncs, per què no goses a mirar-me? afegí el príncep.

L'Estel'la féu un esforç per a mirar a aquell monstre; el seu desig era mirar-lo, fins de mirar-lo amorosament; la seva simpatia li donava valor per alçar el cap i dirigir-li la mirada, però així que els seus ulls començaren a enfilars la repulsiu figura d'allò que ben bé no es distingia si era home o bèstia, se n'apartaren de seguida dient:

— No... No puc. Però no és pas que em facis por... — afegí. — Es, és com una basarda que amb res no me la puc llevar. No et fereix pas que t'ho digui, veritat? Jo t'ho dic com el cor m'ho dicta.

— Què pot ferir-me ja? — respongué el príncep. En canvi, ja ho veus; és amb tot el cor que t'agraeix el que fas per mí, d'ençà d'aquell en el bosc que em vares donar pa.

— Te'l vaig tirar — observà l'Estel'la. — No te'n recordes? Perquè aquell dia sí que me'n vares fer de por. Estava acovardida que era un patir; ho pots creure.

— Més ne sofria jo, Estel'la. Sofria de la por que ja sabia que t'havia de fer.

— Ho sabias tu que jo era tan covarda? — preguntà ingenuament l'Estel'la.

— Jo el que sabia i sé — va respondre el monstre — és com sóc afros, i sabia l'esglai que la meua presència dona a tothom... Ja feia tres dies que anava pel món defallint de fam i de cansament. Per no ésser vist de ningú anava per camins que no eren fresats, però quan väreig veure que les cames ja no em volien dur i que la fam em mataria, bé em va caldre anar per les cases i els poblats... Déu del cel, quin turment aleshores! Els infants fugien de mí esverats; les portes es tancaven quan jo passava i no quedava ningú per oir-me quan demanava un mos de pa per l'amor de Déu.

— Pobre dissortat! — interrompé l'Estel'la.

— Va ésser quan väreig anar a raure al bosc on vaig tenir la sort de trobar-te. Des de dins de l'esbarzerar et veia quan tu, tota tranquila i confiada, anaves caminant amb el bocí de pa a la mà. Tu no saps el què és la fam, germaneta. Volia demanar-te'n tot seguit, però temia que fugissis com tots feien, i això em deturava; perquè si ho sabessis com és de trist voler fer-te agradós i que et fugin, vol'et estimar i que t'avorreixin!

— Sí que ha d'ésser-ho, sí... — féu l'Estel'la per tot comentari.

— I també — reprengué el príncep — quina esperança en veure que tu no fugies i quin agraïment veure que em donaves el pa, amb la fam que tenia, bona minyona!

— Va ésser el teu parlar que fou com un encís per mí.

— Ets ben manyaga, Estel'la.

— Què sé jo el que sóc — respongué l'Estel'la, sense gosar encara mirar-se'l. — Es com si fos feta a rautes. De primer tanta por que em feies i ara...

— Ara, què? — interrompé el príncep,

— Ara... No ho sé.

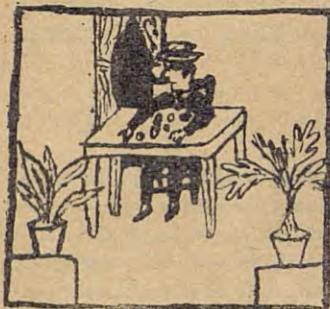
Anit mateix he somniat que t'havia perdut, i que anant pel boscuns caçadors t'havien caçat prenent-te per altra cosa, i m'he deixondit amb els ulls plens de llàgrimes.

(Contiuuà)



Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 588 — FRANCISCO PRUVOLT



Lo que més m'agrada a mi
és tenir algun quartet
per comprar el VIROLET
el dijous al matí.

N.º 589 — CARMÉ VIDAL



Bella terra nostra terra
no n'hi ha cap més enlloc
volta, volta tan com vulguis
que el Monserrat és tot sol!

N.º 590 — JOAN PUIG



A mi m'agrada retratar
a un senyor que es diu Pepet
per a poder-li donar
un retrat molt ben fet.

N.º 591 — ENRICH HUGUEU



Lo que sempre m'agrada
és ésser un bon inginyer
per ser ben aprofitat
i guanyar força diner.

N.º 592 — JOSEP SERRA



L'ofici d'aviador
és el que em té el cor robat
perquè no sents la calor
car estàs ben airejat.

N.º 593 — MANUEL PEDROL



El futbol m'agrada força
quant hi jugo amb el Cíquet
però en lo que més disfruto
és llegir el VIROLET.

N.º 594 — JOAN BUSQUET



M'agrada molt la canalla
i sols em deixa satisfet
reconà'ls-hi una rondalla
del simpàtic Patufet.

N.º 595 — JOANET HILL



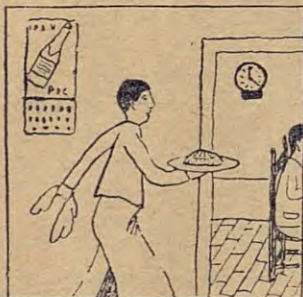
Sóc petit, sis anys no tinc
i per això us ho dic baixet
jo cerco sempre l'escopeta
per fer guerra al cosinet.

N.º 596 — JOSEFA TORT



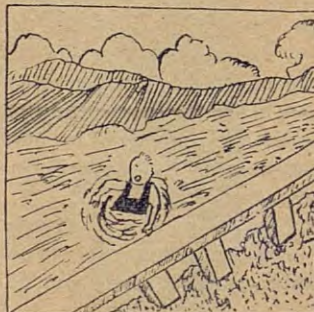
A mi m'agraden les flors
i també un liri ben gros
i si no fos que es panexen
en faria un pom formós.

N.º 597 — RODOLF LLORENÇ



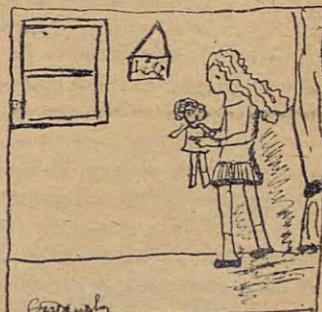
ésser cambrer molt m'agrada
prò sempre tens de vigilar
car si no, alguna vegada
et quedes sense cobrar.

N.º 598 — RAFAEL BURQUETS



Lo que em dona alegria
quan som al bo de l'estiu
és anar-me'n cada dia
a banyar-me dins del riu.

N.º 599 — TERESA CEREZUELA



Per mi estimat VIROLET
el joc bonic i distret
és jugar amb les ninetes
i fa'ls-hi moltes festetes.

N.º 600 — LLUISETA BASSOL



Més que tot a mi m'agrada
i voldria que fos aviat
anar a veure l'estimada
Regina de Monserrat.

N.º 601 — EMILI GARCIA



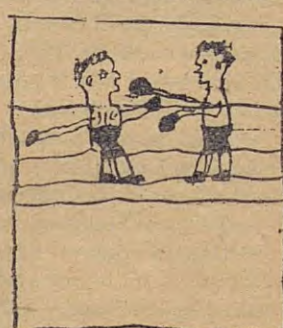
Serà la meua il·lusió
poguer anar a pescar
sota el cel endins la mar
amb ben bona embarcació.

N.º 602 — JOAN PUIG



Tot sovint vaig a pescar
amb el noi de càl Tivat
perquè així jo puc portar
un bon lluç i un gran verat.

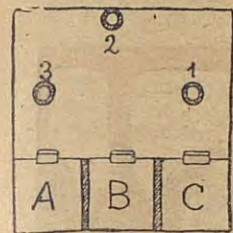
N.º 603 — JOAN MIRA



A mi m'agrada
sempre boxejar
prò s'vint em deixen
en sense dentat.

UN RETALLET DE CADA COSA.

EL PROBLEMA DELS POUS

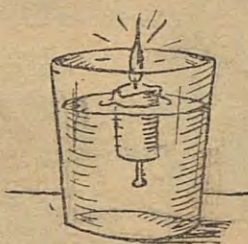


En una casa de veïnat hi ha tres habitacions, A, B i C, que donen al pati, i en aquest pati hi ha tres pous, 3, 2 i 1. El veí A té de prendre l'aigua del pou 1; el de B del pou 2, i el de C

del pou 3. Per a evitar raons, el propietari de la casa ha cercat en el pati els camins respectius, amb fil-ferro punxós. Com s'ho ha fet perquè els camins no es creuin?

UNA LLANTIA ECONOMICA

S'agafa un vas d'aigua, que igual pot ésser de Vichy que de la Font del Gat, i es col·loca, si ningú hi té res a dir, damunt d'una tauleta o allà on es vulgui. Quan l'aigua està ben quieta, se agafa un tros d'espelma i se li clava al darrera sense cap mena de consideració, un clau o una punta de París. Encara que sembli mentida, aquest clau



serveix de graduador. A tal objecte se'l fa córrer més endins o menys fins que el tros d'espelma s'aguanti a flor de aigua. Després només cal encendre un llum i aplicar-lo a l'espelma i un cop encesa, apagar el llum i tirar-lo al cendrer.

El curiós observador, veurà com la espelma s'aguanta encesa en l'aigua i fa l'efecte d'una llantieta.

A mida que l'espelma s'anirà consumint, sigui de fàstic o de lo que sigui, el clau anirà corrent, obeint tot això a una llei de Física que encara no ha sortit mai a la «Gazeta».

El metge dit al malalt:

— El trobo molt millor avui. Ja comec que ha pres la medecina que li và-reig receptor ahir.

— Ca, no senyor, soc un malalt obedient i com que a l'ampolla hi ha una etiqueta que diu: «Conservi's sempre ben tapada»... encara és l'hora que la tinc de destapar.

PASSA, PASSA, SABATETA

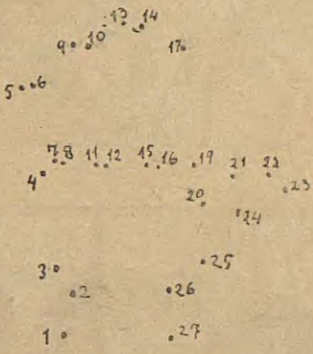
(Joc popular)

Tots els nens estan asseguts a terra formant rotllo, i, dissimuladament, fan passar de mà en mà una sabateta; tot dient: *Passa, passa, sabateta*, de manera que no se n'adoni el company que va voltant el rotllo per endevinar en quines mans es troba la sabateta. Tot d'una, aquest es posa davant un dels nens, dient:

— Tu tens la sabateta.

I ell ha d'obrir immediatament les mans. Si la té, pren el lloc del que buscava i l'altre s'asseu al seu lloc, i si no la té ell, va continuant cercant fins que troba el qui la té.

EL DIBUIX REVELADOR



Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat

La noia:

— La meua mare, no consentirà mai que ens casem.

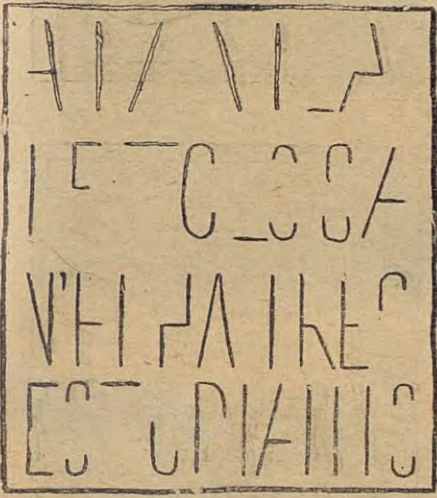
El jove:

— Per què?

La noia:

— Perquè tinc la desgràcia d'ésser orfe.

LLETRES INACABADES



Acabant de dibuixar aquestes lletres, obtindreu el començament d'una cançó popular catalana.

UN VAILET QUE PODRIA

ARRIBAR A GUILLEM TELL



El porquet li vol fugir i no el pot aconseguir.



El vailet d'en Serrallarc me li dispara el seu arc.



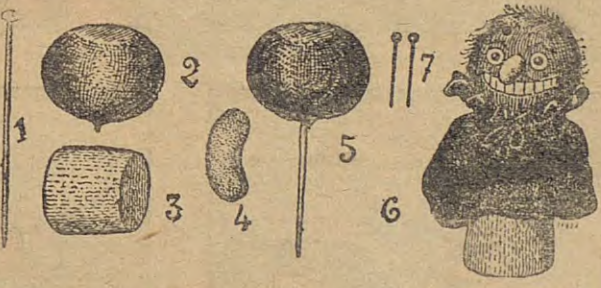
Amb el dard que li ha tirat a l'arbre l'ha subjectat.



I el masover, agraït, li ha donat un confit.

ESCULTURA HUMORÍSTICA

EL BUST D'UN CARBONER



Ve't ací un bust que probablement no el posaren al saló, però que a casa vostra pot tenir un èxit extraordinari de comicitat. Agafeu una agulla (fig. 1) i enfonseu-la en una castanya ben grossa (fig. 2) tal com indica la figura 5. Amb un ganivet aixequueu la pell de la castanya per a fer els dos ulls i la boca (vegeu la fig. 6). Al bell mig de les dues rodones blanques dels ulls hi claveu dues agulles negres de les de picar (fig. 7); després, amb tinta negra, dibuixeu en el blanc de la boca unes ratlles negres en sentit vertical, que seran les separacions de les dents. Per fer el nas fareu un forat i hi enfonsareu la meitat d'una mongeta de les vermelles (fig. 4). Apart, ja tindreu fet un petit saquet de roba negra. Ompliu el saquet de sorra, claveu-li a sobre la castanya i fixeuh-lo tot a ue troç de tap de suro. Al darrera del cap hi enganxeu uns quants fils de llana imitant el cabell, i tindreu llest i acabat el bust, que us valdrà un èxit extraordinari.

EN TRUQUETS, EL PINSA I ELS AMICS

I UN EFECTE PICTÒRIC

per Pina

